

Nasedl jsem a bez sedla
jedu na kozlím hřbetě.
Dědeček na mě zakýval
a pak pár slov mi řekne:
Jeď dál po téhle cestě.
Tudy! křičí můj stín, co jde
v žebravých hadrech světem.
Tvá jedna zlatá cestička,
můj oblek svou si vede.
Veliká labuť zamrká:
Pojď, poletíme ke mně!
Za mým poutnickým hábitem
se jakýsi Jan žene.

Hledím k nebi a říkám si:
Můj život je snad bez cest.
Na počátku i na konci
jsou růže nejspíš stejné.
Tělo i rosa nakonec
se v mlhu změni zřejmě.

Můj snový fantastický oř
mě zrudlým polem nese.

Nech mě být! v slzách zavolá
mé srdce zamyšlené.
A já je nechal na zemi
pln zármutku,
je večer.
Je noc celá vrásčitá
a plná stínů
ve tmě.

Ve tmě
modravé oči kozličí
mi svítí na té cestě.

text : Federico García LORCA
překlad : Miloslav Uličný